

The background of the cover is a painting. It depicts a woman with long dark hair, wearing a vibrant red robe, standing on a dark, rocky outcrop. She is looking away from the viewer towards a distant, misty landscape where a castle or fortress is visible through the haze. Two large, gnarled, leafless trees frame the scene from the top and sides. In the upper corners, there are decorative red floral or scrollwork patterns. The overall mood is mysterious and atmospheric.

DVĚ POKROUCENÉ KORUNY

SÉRIE
KRÁL PASTÝŘ

RACHHEL
GILLIG

DVĚ
POKROUCENÉ
KORUNY

Two Twisted Crowns
Copyright © 2023 by Rachel Gillig
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Marie Čapková, 2025
Cover © Lisa Marie Pompilio, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5854-8 (pdf)

RACHEL GILLIG

DVĚ POKROUCENÉ KORUNY

Druhý díl
příběhu o králi Pastýři

přeložila Lenka Marie Čapková

*Všem, kteří si někdy v lese připadali ztracení.
Každá ztráta nám přinese něco zvláštního.*

Karta Dvou olší je ukrytá v bezčasí. Na místě strašného hoře a zločinu, kde půda je z kropená krví. Mezi starými stromy, kde mlha na těle bolí a řeže do kostí, tam poslední karta si hová, čeká a spí. Nevedou k ní žádné cesty, lesem plným pastí nikdo neprojde dál. Jenom já můžu kartu Dvou olší najít..., protože vím, kde jsem ji zanechal.

PROLOG

Elsbeth

Temnota kolem mě nebrala konce. Vznášela jsem se, unášená vlnami. Noční nebe nad mojí hlavou zčernalo. Měsíc i hvězdy zakrývala těžká, vodou nasáklá mračna, která se nikdy nerozplynula.

Pohupovala jsem se na vodě, aniž jsem cítila jakoukoliv bolest, uvolněná, v duši klid. Netušila jsem, kde končí mé tělo a kde začíná vodní hladina. Zcela jsem se odevzdávala temnotě, nechávala vlny, ať si se mnou dělají, co chtějí, kolébalo mě šumění vody, jež se přese mě přelévala.

Čas monotónně plynul. Jestli tu vycházelo nějaké slunce, jeho paprsky se ke mně za úsvitu nedostaly. Celé minuty, hodiny a dny jsem trávila na hladině moře nicoty, v mysli prázdko až na jednu jedinou myšlenku.

Pustte mě ven.

Čas plynul dál, ale ta myšlenka mě neopouštěla. *Pustte mě ven.*

Nechala jsem konejšivou vodu, ať mě pohltí. Nevnímala jsem bolest, nevybavovala si vzpomínky, nepocítovala jsem strach ani jsem v nic nedoufala. Stala jsem se temnotou a temnota se stala mnou. Společně jsme se nechávaly unášet proudem, vlny nás kolébaly ke břehu, který jsem neviděla, ani jsem neslyšela, že by se o něj vlny tříštily. Všude byla jen voda a sůl.

Ta myšlenka ve mně ale hlodala dál. *Pustte mě ven.*

Zkusila jsem ji vyslovit nahlas. Můj hlas zněl, jako když se trhá papír. „Pusťte mě ven,“ opakovala jsem pořád dokola a ústa se mi plnila slanou vodou. „Pusťte mě ven.“

Minuty. Hodiny. Dny. *Pusťte. Mě. Ven.*

Pak se v té nicotě zničehonic objevila dlouhá černá pláž. Něco se na ní pohybovalo. Zamrkala jsem, zrak se mi mlžil tenkou vrstvičkou soli.

Na temném břehu, hned za linií lomících se vln, stál muž oděný ve zlaté zbroji a pozoroval mě.

Příboj mě k němu táhl blíž a blíž. Byl starý. Tíhu svého brnění nesl rozhodně a pevně, působil nezlomně, jako by oplýval hluboce zakořeněnou silou. Působil jako prastarý strom.

Pokusila jsem se na něj zavolat, ale dokázala jsem dát dohromady jen tři slova.

„Pusť mě ven!“ zakřičela jsem. Najednou jsem si uvědomila, že mám na sobě vlněné šaty, pociťovala jsem celou jejich tíhu. Stahovaly mě ke dnu a já zmizela pod hladinou, umlčená uprostřed věty. „Pusťte mě —“

Když mě tahal z vody, jeho dotyk mě studil.

Odnesl mě na černý písek. Když se mě pokusil postavit na nohy, kolena se pode mnou podlomila jako čerstvě narozenému jehňátku.

Jeho tvář jsem nepoznávala. On ale věděl, kdo jsem.

„Elspeth Brslenová,“ pronesl tiše a jeho oči, tak prazvláštní žluté oči, si mě podmanily. „Čekal jsem tu na tebe.“

ČÁST PRVNÍ

Krvácet

KAPITOLA PRVNÍ

Ravyn

Ravynovy ruce krvácely. Nevšiml si toho, dokud neviděl, jak krev z jeho rukou dopadá na zem. Trojím poklepáním na sametový lem Zrcadla, fialové karty prozřetelnosti, Ravyn zmizel. Byl naprosto neviditelný. Prsty, klouby i spodní strany dlaní zarýval do ztvrdlé půdy ve starodávné komnatě stojící na okraji louky.

Na vlastních rukách mu záleželo pramálo. Co pro něj byla další ranka, další jizva? Ravynovy ruce byly pouhé primitivní nástroje. Nepatřily žádnému gentlemanovi, ale vojákovi – kapitánovi destriérů. Lapkovi pocestných.

Zrádci.

Do komnaty pronikala oknem mlha. Protáhla se trhlinami v prohnilem stropě, sůl štípala Ravyna do očí. Snad to bylo varování, že onen předmět, který se snažil vyhrabat u spodní části vysokého, širokého kamene, netoužil, aby ho někdo našel.

Ravyn si mlhy nevšímal. On sám byl stvořený ze soli. Z potu, krve a magie. Přesto neměly jeho mozolnaté dlaně proti půdě v komnatě šanci. Byla udusaná staletími. Neúprosňě mu vzdorovala, strhala mu nehty a zjitřila rány na jeho rukou. A přesto hrabal dál, zahalený v chladu karty Zrcadla. Komnata, kde si tak často hrával jako kluk, se mu před očima proměňovala v groteskní místo – místo opředené pověstmi, nasáklé smrtí.

Místo, kde sídlí příšery.

Probudil se už dávno, ve spánku sebou zuřivě zmítal a vracela se mu vzpomínka na ten pronikavý žlutý pohled. V mysli se mu rozléhala drásavá ozvěna hlasu Elspeth Brslenové.

Ten hrad patřil jemu – ten, ze kterého zbývaly jen ruiny, řekla mu a oči černé jako dva uhlíky se jí zalily slzami. Myslela tím krále Pastýře, ten hlas ve svojí hlavě. Leží pohřbený pod tím kamenem v komnatě na hradě Tis.

Ravyn vyskočil z postele a ujížděl z hradu Kámen, aby se dostal ke komnatě. Byl jako přízrak, rychlý jako vítr. Potřeboval nutně zjistit pravdu, protože nic z toho mu nepřipadalo skutečné. Král Pastýř se žlutýma očima a zlověstným hlasem, uvězněný v mysli nějaké dívky. Král Pastýř, který slíbil, že pro všechny najde ztracenou kartu Dvou olší. Ten král Pastýř, který je už pět set let po smrti.

Ravynovi nebyla smrt žádnou neznámou, byl jejím vykonavatelem. Sledoval, jak z očí mužů vyprchává svit. Slyšel, jak naposledy lapají po dechu. Na onom světě nebylo nic jiného než duchové, po smrti na vás nečekal další život. Žádného muže, zlodějčka ani lapku – dokonce ani krále Pastýře.

A přece.

Všechna půda kolem kamene nebyla tvrdá. Na některých místech ji někdo rozryl. Kdosi už tu před ním byl, a to nedávno. Snad Elspeth, když stejně jako on hledala odpovědi. A tam, u paty kamene, skrytý na šířku dlaně pod ztvrdlou svrchní vrstvou zeminy, uviděl vyrytý nápis. Jediné slovo, čásem sotva rozluštitelné. Hrobové označení.

Ravyn hrabal dál. Když si utrl nehet a odhalenou špičkou svého prstu narazil na něco ostrého, zaklel a ucukl. Jeho tělo bylo sice neviditelné, ale svou karmínově rudou krev spatřil zcela jasně. Kanula mu z prstu, zjevila se mu před očima ve chvíli, kdy stekla z jeho dlaně a skrápěla jámu, kterou vyhloubil. Půda ji lačně pohlcovala.

Zem něco ukrývala, cosi v ní čekalo, až to objeví. Jakmile se toho Ravyn dotkl, ucítil, že je ten předmět ostřejší než kámen a studenější než hlína.

Byl z oceli.

Srdce mu poskočilo až do krku, ale hrabal dál, dokud neodkryl meč. Ležel před ním, zohýbaný a obalený hlínou, ale materiál, z kterého byl vyrobený, identifikoval zcela bezpečně – byla to kovaná ocel. Meč měl důmyslně zdobený jílec, příliš zdobný na to, aby patřil prostému vojákově.

Natáhl se po něm a sůl ve vzduchu ho bodala do plic, když se horečně a krátce nadechoval. Dřív než ale Ravyn stihl meč vyprostit, zahlédl, co je pohřbené pod ním.

Nerušeně tam v klidu a pokoji po staletí odpočíval. Bledý nepravidelný předmět. Byl to člověk. Kostra.

Páteř.

Ravyn ztuhl. V ústech mu vyschlo a zvedl se mu žaludek. Z ruky mu dál odkapávala krev. S každíčkou další kapkou, jež dopadla na zem, se mu všechny střípky té mozaiky propojovaly a všechno mu začínalo být jasnější: město Kiks bylo nasáklé úžasnou a strašlivou magií. A před ním leželo tělo krále Pastýře. Vskutku byl mrtev.

Jeho duše ale přežívala dál, skrytá hluboko v těle Elspeth Brslenové, jež byla jedinou ženou, kterou kdy Ravyn miloval. Vyrazil z komnaty rychle jako střela a meč si vzal s sebou.

Pod tisem, který rostl venku, se hluboce předklonil a rozkašlal, vzdoroval nevolnosti, která ho přemáhala. Byl to starý strom s divoce rozeklanými větvemi a korunou dostatečně košatou na to, aby ho ochránila před ranním deštěm. Drahnou chvílí zůstal pod ním, tlukot jeho srdce se ne a ne utišit.

„Copak tu pohledáváš, ty černý ptáku?“

Ravyn se otočil jako na obrtlíku, v ruce svíral slonovinouvou rukojeť svojí dýky. Stál tam ale úplně sám. Louka byla

liduprázdná, rostla na ní jen zmírající tráva a na úzké pěšince vedoucí zpět k hradu také nebylo nikoho vidět.

Hlas se ozval znovu, hlasitěji než předtím. „Tak slyšel jsi mě, havrane?“

V koruně tisu nad Ravynovou hlavou seděla na staré větvi jako na bidýlku dívka, nohy jí plandaly dolů. Byla mladá, mladší než jeho bratr Emory. Tipoval, že jí nemůže být víc než dvanáct let. Tmavé vlasy zapletené do copů jí padaly na ramena a několik loken, které z účesu vyklouzly, jí rámovalo obličej. Měla na sobě kabát s bohatě zdobeným límečkem z nebarvené šedé vlny. Ravyn na jejím oděvu pátral po rodovém znaku, ale žádný na něm vyšíty neměla.

Její tvář mu nic neříkala a tak nápadný obličej by si přece pamatoval. Měla velmi výrazný nos a živé žluté oči.

Žluté.

„Kdo jsi?“ zeptal se a hlas se mu zadrhl v krku.

Prohlížela si ho těmi žlutavými duhovkami s hlavou nakloněnou ke straně. „Tilly.“

„A co tu děláš, Tilly?“

„To, co vždycky.“ Na vteřinu mu připomínala Jespyr, když byla malá. „Čekám.“

Hustě se rozpršelo, déšť roznášel prudký vítr. Kapičky bičovaly Ravynovu skrář, jeho kápě se zmocnil vítr a stáhl mu ji z čela. Zvedl ruku, aby si ochránil oči a zaštilil je před štiplavým závojem deště.

Ta dívka na stromě ovšem seděla úplně bez hnutí, přestože se větev pod ní chvěla a na jehličky stromu pískal vítr jako na flétnu. Plášť na ní nehybně visel, na její hlavě se nepohnul ani vlásek. Voda a vítr jako by procházely skrze ni, jako by byla utkaná z mlhy a par.

Z nicoty.

Teprve potom si Ravyn uvědomil, že stále používá kartu Zrcadla.

Takový byl jeho záměr, proto se vzdal spánku a vydal do komnaty. Hrabal holýma rukama v hlíně, až si klouby rozedral na kost, dokud nenašel tělo krále Pastýře. Byla to však karta Zrcadla, která mu jako jediná mohla poskytnout odpovědi, jež doopravdy hledal.

Už tisíckrát předtím Zrcadlo použil, aby se stal neviditelným. Vždy si ale dával pozor, aby kartu nepoužíval příliš dlouho. Ani trochu netoužil zakusit její negativní účinky. Nehodlal nahlédnout za temnou oponu do světa duchů. Nikdy si nechtěl popovídat s duchem.

Až doteď.

Ravyn si odkašlal. O duších a jejich povaze nic nevěděl. Chovali se stejně jako za života? Nebo je posmrtný život... změnil?

Zvýšil hlas, aby byl slyšet v burácejícím větru. „A na koho čekáš, Tilly?“

Dívka sklouzla pohledem k meči, který svíral, a potom se obrátila zpět ke komnatě.

„Znáš toho muže, co je pohřbený uvnitř?“ zeptal se jí.

Ostře se zasmála. „Tak dobře, jako znám tohle údolí, opeřence. Tak dobře, jako znám tenhle strom a všechny tváře, co pod ním dlely.“ Obtočila si konec jednoho copu kolem prstu. „Asi jsi o něm nejspíš slyšel.“ Usmála se. „Můj otec je trochu podivín. Obezřetný. Rozumný. Jde příkladem.“

Ravyn zatajil dech. „Král Pastýř je tvůj otec?“

Úsměv z jejích úst vyprchal a její žluté oči se upřely kamsi do dálky. „Nezajistili mu královský pohřeb. Možná proto ne...“ Podívala se na Ravyna. „Neviděl jsi ho, když jsi používal svou kartu, že ne? Slíbil nám, že nás najde, až přejde na druhý břeh. Ale stále nepřišel.“

„Vám?“

Dívka se otočila a pozorovala les na opačné straně louky. „Máma je někde tamhle. Už sem nechodí tak často jako dřív.

Ilyc s Aftonem se drží poblíž soch v zahradě. Fenly a Lenor stráží váš hrad.“ Zasmušila se. „Bennett je obvykle někde jinde. Neumřel tady jako my ostatní.“

Neumřel. Ravynovi se sevřelo hrdlo. „A oni jsou... tvá rodina? Rodina krále Pastýře?“

„Čekáme na otce,“ řekla a založila si ruce na hrudi.

„A proč se nevrací?“

Dívka neodpovídala. Těkala pohledem mezi loukou a rozvalinami hradu. „Měla jsem pocit, že jsem zaslechla jeho hlas,“ zamumlala. „Padla noc. Byla jsem tu sama, tady nahoře na mém oblíbeném stromě.“ Střelila pohledem po Ravynovi. „Viděla jsem tě, havrane. Přišel jsi sem, jako chodíš vždycky, v černém plášti, s bystrýma očima a kamennou tváří. Ale tentokrát jsi nebyl sám. Byla s tebou nějaká žena. Zvláštní žena s očima, které svítily žlutě, stejně jako ty moje. Jako oči mého otce.“

Ravynovi se sevřelo hrdlo.

„Dívala jsem se, jak spolu odcházíte, ale ta dívka se vrátila.“ Tilly zvedla prst a ukázala na okno komnaty. „Vyšplhala dovnitř. A potom jsem to uslyšela, ty písničky, co si otec broukal, když psal svoji knihu. Když jsem ale vešla, nebyl tam. Pobrukovala si je ta žena, zatímco hrabala rukama v hlíně na otcově hrobě.“

„Elspeth,“ zašeptal Ravyn. Zabolelo ho, když vyslovil její jméno. „Jmenuje se Elspeth.“

Tilly jako by ho neslyšela. „Přišla ještě dvakrát a dál hrabala u jeho náhrobního kamene. Procházela se po louce, mezi kameny.“ Sevřela rty. „Ale když začalo svítat, její oči změnily barvu ze žluté na uhlíkově černou. Takže jsem se vrátila sem, k jeho hrobu, abych to tu sledovala. Abych na něj čekala.“

Ravyn mlčel, pátral v mysli po odpovědích, které nenacházel. Pamatoval si, že tu noc vzal s sebou Elspeth do komnaty. Ještě si vybavoval vůni jejích vlasů, dotyk její tváře ve svojí

dlani. Vášnivě ji políbil a ona jeho polibek opětovala. Každícká část jeho těla po ní toužila.

Ona se od něj ale s vytřeštěnýma očima odtrhla a hlas se jí trásl. Něco v komnatě ji děsilo. Tehdy si byl Ravyn jistý, že se bojí jeho. Teď už však věděl, že měla strach z něčeho jiného – z něčeho mnohem většího, než byl on. Z něčeho, co si nesla stále s sebou.

Znovu pohlédl na dívku na stromě. „Co se stalo tvému otci?“

Tilly neodpovídala.

Ravyn to zkusil znovu: „Jak zemřel?“

Odvrátila zrak, prsty do větve tisu vyklepávala neslyšný rytmus. „To já nevím. Dostali mě dřív.“ A potichu dodala: „Přešla jsem na druhý břeh dřív než můj otec a bratři.“

Nebyl to chlad Zrcadla, který teď Ravyn cítil. Bylo za ním něco jiného. Otázka, na kterou už ve skrytu svojí duše znal odpověď. „Kdo tě zabil?“

Žluté oči zažehly plamenem. Podívala se na něj. „Znáš jeho jméno. Jeřáb,“ zaskřípal tiše její hlas.

Ravyn si vybavil králův znak. Vlajku svého strýce, neohroženého jeřábu. Rudou kartu Kosy, zelené oči. Lovce, surovce. Svou rodinu.

Jeho krvácející ruce se trásly.

„Čekáme už na otce dlouho,“ pravila Tilly a vzhledla, jako by teď mluvila jenom ke stromu. Její hlas byl pevný a prsty se jí na klíně sevřely jako pařátky. „A budeme čekat dál, dokud nesplní, co si předsevzal.“

Ravynovi přeběhl mráz po zádech. Pomyslel na toho tvora v Elspetině těle, na jeho žluté oči a úlisná, proradná slova, která slyšel dole v žaláři. Na jeho slib, že najde ztracenou kartu Dvou olší.

Avšak Ravyn už dobře věděl, jak to chodí. Zadarmo vám nikdo nic neslibí. A Kiks je magické místo, které vám nic

nedaruje, kde se smlouvá a vždycky je tu něco za něco. „A co král Pastýř chce?“ zeptal se ducha dívky. „O co mu jde?“

„O rovnováhu,“ odpověděla a naklonila hlavu jako nějaký dravý pták. „Chce napravit strašlivá příkoří. Osvobodit Kiks od Jeřábů.“ Přimhouřila své žluté oči, až z nich zbyly jen dvě úzké škvírky, a věnovala mu povýšený zlý pohled. „Aby si vzal zpět, co mu náleží.“

KAPITOLA DRUHÁ

Elm

Princ klusal na koni rychleji než druzí dva destriéři. Když se Elm Jeřáb u té staré cihlové budovy svezl ze sedla, zaskočilo ho, jak klidně okolní svět působil, jakmile neseděl na koňském hřbetu. Znervózňovalo ho to.

V lese zavrkala hrdlička. Elm si stáhl rukavice a vsunul ruku do kapsy svojí tuniky. Povědomý dotyk sametových okrajů karty Kosy ho uklidňoval.

Přistoupil ke vstupním dveřím, rukavice na kloubech napjaté, jak prsty svíral v pěst. Dveře byly stařícké, mezery mezi cihlami prorůstal lišejník. Celá severní strana budovy byla skrytá za porostem z mechu a břečťanu, jako by se les snažil stáhnout dům rodu Hlohových hlouběji do svého nitra. Kolem komína se jako hadi obtáčely úponky rostlin silné jako mužská paže.

Dům byl prázdný. Varování sem dorazilo už před mnoha dny. Přesto Elm přitiskl ucho ke dveřím a zaposlouchal se.

Nic neslyšel. Žádné tlumené výkřiky dětí, žádné řinčení hrnců z kuchyně. Ani psí štěkot. Dům byl tichý, jako by úponky zeleně natahující se dovnitř z mlhy všechny zvuky udusily.

Mezitím za ním dorazili destriéři a seskočili z koní. „Pane?“ oslovil ho Proutek.

Elm otevřel oči a vydechl. Neměl náladu rozdávat rozkazy. Ravyn ale někam zmizel a Jespyr zůstávala na hradě Kámen,

aby dohlédla na Emoryho, takže bytostnému mrzoutovi Elmo-vi nezbývalo nic jiného než vykonat, co si král žádá, a hledat přibuzenstvo Elspeth Brslenové, které se vypařilo jak pára nad hrncem.

„Nikdo tu není,“ procedil skrz zuby. „Opálie Hlohová není včerejší. Ona ani její děti by se sem nevrátily.“

„Její manžel si podle všeho myslel, že je tady najde,“ zamumlal druhý destriér jménem Hlodáš.

Elm otočil mosaznou klikou a otevřel dveře domu Hlohových, až zrezivělé panty zaskřípaly. „Tyrn Hloh by řekl cokoliv, jen aby se dostal ze sklepení.“

„Má u sebe karty,“ podotkl Proutek jízlivě. „Když ho jeden slyší, jak se chvástá, pomyslel by si, že snad starý Tyrn sám složil celou sadu.“

„Takže to nejmenší, co lze udělat, je odlehčit mu od jeho největších pokladů. Prohledejte dům.“ Elm vrhl pohled přes rameno na oblohu. „Pospěšte si, ať ujedeme těm mrakům.“

Jako první se pustili do knihovny, vyprázdnili police a třáslí starými svazky, dokud nebyl celý dům cítit kůží a prachem. „Našel jsem Proroka!“ zahalekal Hlodáš skrz řadu mahagónových polic.

Elm přešel prstem po hrbolaté křbové římse. Kameny byly popraskané, ale římsa nepovolila. Nebylo tu žádné místo, kam by se dala nějaká karta schovat. Vyšel z knihovny a vydal se po schodech nahoru. V oválných nikách se skrývaly ohořelé svíce a každý kámen ve zdi vrhal stín.

První pokoj, do kterého ze schodiště vstoupil, byl obrácený vzhůru nohama, oblečení a příkrývky či nějaká ta ponožka se válely všude kolem. Kromě toho tu našel dvě úzké postele a dva dřevěné meče. Elm odhadoval, že to bude pokoj Elspetiných mladých bratranců.

Další místnost působila výrazně ženštěji. Elm postával na prahu a nasál studený vzduch, který byl prosycený vůní vlny

a levandule. Přes postel ležela přehozená prošívaná přikrývka, lůžko bylo pečlivě ustlané bez jediného záhybu látky. Na stolečku natřeném zelenou oprýskanou barvou stála svíčka a vedle ní oválné zrcadlo. Přímo před ním ležel hřebínek.

V jeho dřevěných zoubcích se zachytilo několik pramínků dlouhých černých vlasů.

„Nic tady nenechala,“ ozval se těsně za Elmovým ramenem něčí hlas. „Cokoliv si odtud Elspeth odnesla, teď má u sebe.“

Elm nadskočil a sáhl k opasku. Chodbou se rozlehlo zařinčení oceli. Naklonil se a směrem k onomu hlasu napřáhl nůž.

Zarazil se těsně předtím, než přešel čepelí Ione Hlohové po krku. Stála před ním celá v bílém jako nevěsta. Dlouhé rozevláté šaty jí splývaly až na podlahu. S jejími zlatavými vlasy si pohrával průvan prohánějící se chodbou, a zatímco na Elma hleděla, sevřela své růžové rty, na kterých vytušil nevyřčenou otázku.

Sklouzla pohledem k jeho noži. „Princi Renelme.“

Mysl mu pracovala na plné obrátky. Myšlenky pádily vpřed, zatímco ztěžka a pomalu oddechoval. „Co tady ksakru děláte?“

„Co bych tu dělala, bydlím tady.“

Elm zaťal zuby. Sklonil nůž a zasunul si ho zpátky do pochvy za opaskem. „U všech stromů, Hlohová. Mohl jsem vás zabít.“

V jejím hlase zazníval osten jízlivosti. „O tom pochybuji.“

Elm zapátral v kapse, hledal útěchu u důvěrně známé Kosy. Svou rudou kartu už čtyři dny nepoužil, naposledy onu noc v domě Brslenových.

Jakmile přivolali destriéry a odnesli polámaného a zkrvačeného Hautha pryč, spoutal Ravyn Erika Brslena a Týrna Hloha řetězy. Jespyr jela do domu Hlohových, aby varovala Elspetinu tetu Opálii Hlohovou, že se k nim blíží destriéři. A Elm třikrát poklepal na svou Kosu a přiměl zbývající členy

Elspetiny rodiny k útěku. Její nevlastní matku Nerium, nevlastní sestry Nyu a Dimiu –

A její sestřenici Ione Hlohovou. Všichni zmizeli do noci a nezůstala po nich ani stopa.

Až do této chvíle.

Ione stála přímo před ním a prohlížela si ho bystrýma očima barvy lískového oříšku. Připomínala mu čerstvý list pergamenu. Neposkvrněný, plný možností. Mohla za to karta Dívky, díky níž její nositel působil nesnesitelně *svěže*. Elmovi připadalo zvláštní, že zrovna tady, v domě Hlohových, tak daleko od zkoumavých pohledů dvora, používá růžovou kartu krásy.

Naklonil se k ní blíž, až ji celý jeho stín pohltil. „Není tu pro vás bezpečno.“

Vytřeštila na něj oči, ale než stihla promluvit, ozvaly se za ní kroky.

Hlodáš se zarazil nahoře na schodech a upíral pohled na Ione.

„Jestli hledáte mého otce, obávám se, že budete zklamáni,“ pravila a lhostejně na něj hleděla. „Jsem tady sama. Má rodina odešla, ani se se mnou nerozloučili.“

Hlodáš se zasmušil a otočil se na Elma. „Pane?“

Na schodišti se ozvaly další kroky. „No ty vole.“ Proutek se zastavil hned za Hlodášem a jeho prsty sklouzly k jílcí meče.

Ione pevně stáhla rty. „Asi mi něco uniká. Proč jste tady?“ Její pohled potemněl. „Je s vámi Hauth?“

„Jeho Výsost princ dlí na hradě Kámen, kde bojuje o svůj život,“ vyštěkl na ni Hlodáš. „Napadla ho vaše sestřenice. A to jen proto, že vaše rodina neměla žaludek na to, aby ji upálili, když měli tu příležitost.“

Ione se zadívala na Proutkovu ruku, kterou pevně svíral jílec meče. „Má sestřenice,“ zašeptala a protahovala jednotlivá slova. Do jejího hlasu se vrátil ostrý tón. „Co jí Hauth udělal?“

„Jenom to, co si zasloužila,“ odvětil Hlodáš.

Z Ioniny tváře se nedalo příliš vyčíst, ale její oči prozradily mnoho. Elm by možná zkoumal její tvář o něco déle, kdyby Proutek stále nesvíral svůj meč. „Stáhni svou ruku, destriére,“ přikázal mu.

Ted' svůj meč sevřel Hlodáš. „Král ji bude chtít okamžitě předvést.“

„U všech stromů.“ Elm znovu sáhl do své kapsy pro Kosu. Jakmile se jeho prsty dotkly sametu, poklepal na ni. „Nevšímejte si jí,“ rozkázal destriérům. „Pokračujte v hledání karet.“

Jejich sevření na jílcích ochablo. Hlodáš a Proutek zamrkali a s kalným pohledem se odvrátili.

Elm se vrhl kupředu a chňapl Ione za paži. „Už ani slovo,“ varoval ji. Prudce s ní škubl vpřed, protáhl ji kolem destriérů a spěchal dolů ze schodů.

Prázdným domem se rozléhalo pleskání Ioniných bosých nohou na kamenné podlaze. Když dorazili do salonu, pustil její paži.

„Co se děje?“ podivila se.

Elmovi se zadrhl hlas a zachraptěl: „Vaše sestřenice Elspeth –“ *Ne, Elspeth už to není.* Zaťal zuby. „V domě Brslenových se vrhla na Hautha. Zlomila mu páteř. Jen tak tak přežil. Můj otec si žádá krev. Jeho vyšetřování –“ Přejel Ione pohledem a zamrazilo ho. „Musím vás odvést na hrad Kámen.“

Ione se ani nepohnula. Prakticky ani nemrkla. „Tak prosím.“

„Vy to ne–“ Nadechl se, aby se uklidnil. „Očividně to nechápete.“

„Ale ano, principi. Pokud byste se tu neobjevil a nenabídl mi, že mě doprovodíte, našla bych cestu na hrad sama.“

„Zatraceně, nejsem tady, abych vás doprovázel,“ odsekl Elm prudce. „*Zatýkám vás.*“

Ione se k němu otočila čelem, ale její výraz se nezměnil – ani nehnula brvou. Měla by brečet. Nebo křičet. Takhle

reagovala většina lidí, když je čekal výslech před králem. Ale ona byla prostě jen... až strašidelně klidná.

Elm jí sjel pohledem od hlavy k patě, v ústech hořkou pachutí. „Používala jste kartu Dívky příliš dlouho, že je to tak? Kde ta karta je?“

„Proč? Chtěl byste si ji půjčit, princí?“ Ione si prohlížela jeho obličej. „Mohla by vám odpomoci od těch černých kruhů pod očima.“

Nečekala, až jí odpoví. Otevřela vstupní dveře. Déšť bušil do doškové střechy. Elmův dech se srazil v páru. Choval jen málo trpělivosti pro nepříjemné počasí – a nepříjemné ženy –, a to i když měl zrovna lepší den.

„Čert vem Dívku.“ Protáhl se kolem ní a její bílé šaty se zavlnily. „Máte alespoň nějaký talisman?“

Ione si zpoza živůtku svých šatů vytáhla zlatý řetízek. Byl na něm zavěšený talisman, podle všeho koňský zub. Přívěsek, který v mlze ochrání její tělo a mysl. Ohlédla se na dům Hlohových. „Co se stalo s mou rodinou?“

„Váš otec je na hradě Kámen společně s Erikem Brslenem. Vaše matka a bratři jsou pryč – zmizeli. Nerium a její dcery také.“ Odvrátil zrak. „Vaše sestřenice je spoutána v okovech hluboko v žaláři.“

Ione vykročila ven. Utrhla z hlohu mokrý list a promnula ho mezi prsty. Kapičky vody jí z větve stekly na špičku nosu a do záhybu jejích rtů. Když pronesla jméno své sestřenice, vyšlo z jejích úst jen jako šepot, křehké jako dívčí tajemství. „Elsbeth.“

Pohlédla na Elma. „Tajila tolik věcí, dokonce i přede mnou. Potom, co jsme šli už všichni spát, jsem v noci slýchávala na chodbě kroky. Naslouchala jsem písňím, které si broukala. Mluvila, jako by si s někým povídala, i když byla tak často sama. A její oči,“ zašeptala. „Měla černé oči, které se najednou měnily ve žluté. Zářily žlutě jako kočičí zlato.“

Elm zalhal tak rychle, že se nad tím ani nestihl pozastavit. „O tom nic nevím.“

„Vážně?“ Ione si zastrčila za ucho vlhký pramen vlasů. „Domnívala jsem se, že byste mohl, když jste s ní po svátku rovnodennosti strávil na hradě Tis tolik času. Vy, Jespyr a samozřejmě kapitán destriérů.“

Elma obestřela hrůza. Král věděl, že Elspeth Brslenová vidí karty prozřetelnosti. Co *nevěděl*, bylo, že to byl přesně ten důvod, proč ji Ravyn zapojil do jejich plánu. Že Ravyn, Jespyr a Elm, kteří tvořili královu gardu, mezi sebe přivedli nakaženou ženu, aby kradli karty prozřetelnosti. Aby sjednotili celou sadu, a tím zahnali mlhu a zapudili nákazu.

Aby zachránili Ravynova bratra Emoryho.

Spáchali velezradu.

Hlavou mu projela řezavá bolest. Kosa. Zapomněl, že stále ovládá Hlodáše s Proutkem. Sáhl si do tuniky, poklepal třikrát na sametovou kartu a bolest ustala.

Ione sledovala, jak si strká ruku do kapsy.

Zaburácel hrom. Elm pohlédl na oblohu a zachvěl se. „Přichází bouře.“ Odvedl Ione ke svému koni. „Nebude to zrovna příjemná jízda.“

Mlčela. Když ji posadil do sedla, vykasala si šaty nad kolena a usadila se obkročmo. Vyhoupł se za ni a zaťal zuby, když se usazovala a opřela se o něj zády. Její vlasy sladce voněly.

Pobídl koně. Dům Hlohových zmizel mezi stromy. V záplavě deště a bahna z něj odvážel jeho poslední obyvatelku.

Ione se zapřela o jeho hrud' a pevně upírala zrak na cestu. Elm na ni shlédl a přemítal, jestli pochopila, jaký osud ji čeká na hradě. Jestli tuší, že tohle je pravděpodobně naposled, kdy opouští svůj rodný dům a vydává se po lesní cestě. Přemítal, jestli se ohlédne.

Neohlédla se.

KAPITOLA TŘETÍ

Elspeth

M už, který mě vytáhl z vody, se vedle mě posadil na černý písek a jeho zlaté brnění se lesklo a skřípělo. Společně jsme pozorovali, jak nám voda stoupá ke kotníkům a pak zase ustupuje. Příliv a odliv se střídaly v pravidelném rytmu, nekonečné a neměnné plynutí vln.

„Taxus,“ řekl konečně a zvýšil při tom hlas, aby přehlušil zvuk vln.

Na rtech jsem měla zaschlou sůl. Olízla jsem si je a hlas mi přeskočil. „Cože?“

„Aemmory Percyval Taxus.“ Táhl po písku své kovové rukavice. „Tak zní mé jméno.“

Zamrkala jsem, na řasách jsem cítila písek. „Vy... vy jste...“

Při pohledu jeho žlutých očí v mé mysli vytanula zapomenutá vzpomínka. „Zavčas si vzpomeneš.“ Odvrátil zrak zpátky k temnému obzoru. „Tady člověk nemá nic moc jiného na práci, než aby vzpomínal.“

Jmenovala jsem se Elspeth Brslenová, což jsem věděla jen díky tomu, že mě tak on, *Taxus*, oslovil. Zkusila jsem své jméno vyslovit nahlas. Vyšlo ze mě jako odporné zasyčení. „Elspeth Brslenová.“

Taxus byl pryč, i když jsem ho neviděla odcházet. Rozhlížela jsem se kolem a hledala ho, ale v písku po něm nezůstaly žádné stopy.

Podívala jsem se na vodu a prohrabovala písek, až jsem si odřela ruce. Dlouhé vlasy jsem měla od slané vody jako koňské žíně. Vytrhla jsem si z hlavy jeden pramen a omotala si ho tak pevně okolo špičky prstu, až mi zfialověl. Nejedla jsem ani nespala.

Čas tu neexistoval. Neexistovalo tu nic a ta nicota byla všepohlcující. Když se Taxus vrátil a díval se na mě jako na starou známou, povytáhla jsem obočí. „Pletete se. Nepamatuju si, kdo jste. Nemůžu si —“ Stočila jsem zrak zpátky na moře. „Na nic si nevzpomínám.“

„Mám ti ten příběh vyprávět?“

„Jaký příběh?“

„Ten náš, drahoušku.“

Narovnala jsem se.

„Žila byla jedna dívka,“ pravil úlisně, „chytrá, dobrá duše, v hloubce lesa skrývala se, v stínu stromů tiše. A byl jednou jeden král o pastýřské holi, co magií vládl a vládl i slovy. Ty dva osud svedl k sobě, ty dva osud spojil:

Tu dívku a krále..., z nich netvora stvořil.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ravyn

Chlad karty Zrcadla už Ravyna opustil. Byl zpátky na hradě Kámen, ale teplo mu nebylo. Studený vzduch z podzemních kobek se šířil vzhůru po temných ledových schodech a snažil se proniknout do jeho hrudi.

V ruce držel dva klíče. Když se zastavil na vrcholku schodiště a hleděl dolů, sevřel je pevněji.

Neslyšel sestru přicházet. Ale co by to byla za destriérku, kdyby ji zaslechl?

„Ravyne.“

Otočil se a své překvapení skryl za zakaboněný výraz. „Jes.“

Jespyr se opírala o zeď a splývala se stíny tak dokonale, že téměř nepotřebovala kartu Zrcadla. Sklopila zrak ke klíčům v Ravynově ruce. „Tyhle dveře sám neotevřeš.“

„Chystal jsem se najít někoho ze stráží.“

V jejích hnědých očích se zablýsklo. „Já jsem silná dost.“

Zaslechl v jejím odhodlaném hlase výčitku. Nereagoval na ni. „Král si přeje vidět Els—“ Trhl sebou. „Chce, aby mu pověděla o kartě Dvou olší. Mezi čtyřma očima.“

Jespyr propletla ruce na hrudi. „Je to dobrý nápad?“

„Nejspíš ne.“

Hradem se rozlehl zvuk gongu, který ohlásil brzké odpoledne. Poledne nebo půlnoc. Ravynovi ani trochu nezáleželo

na denní době nebo kolik je právě hodin. Čas pro něj představoval pouze veličinu, které se mu nedostávalo.

Jespyr přejela vysokou botou přes sklad na běhounu. „Jsi dostatečně v kondici, aby ses toho účastnil? Ani jsi nemluvil o tom, co se stalo. S Elspeth myslím.“

Ravyn zatař zuby. „Jsem v pohodě.“

Zavrtěla hlavou. „Vždycky poznám, když lžeš. Máš pak takový prázdný pohled.“

„Možná je to tím, že i v hlavě mám prázdnou.“

„To by se ti líbilo, aby tomu všichni uvěřili, co?“ Jespyr k němu přikročila a vyprostila z jeho sevření jeden z klíčů. „Se mnou si můžeš promluvit, Ravyne. Kdykoliv.“ V koutku úst jí zacukalo. „Jsem ti vždycky nablízku.“

Sestoupili dolů, aniž uklouzli na zledovatělých schodech. V předpokoji na ně čekaly dveře do podzemí. Byly dvakrát širší než Ravynova ramena, stlučené ze dřeva jeřábů a zpevněné železem. K jejich odemčení byly zapotřebí oba dva klíče.

Postavili se po obou stranách každý k jednomu zámku a zasunuli do nich klíče. Ravyn si dal záležet, aby se k sestře obrátil zády. Nechtěl, aby viděla, jak se mu klepou ruce.

Ústrojí skrytá v kamenné zdi uvolnila západky. Ravyn zatlačil prsty do rámu dveří a otevřel je jen tolik, aby se jimi protáhl, protože tíha starého dřeva byla nesmírná.

„Nech je otevřené,“ pravil a vzal si od Jespyr oba klíče. „Destriéri tu budou každou chvíli, aby odvedli Erika Brsle na a Týrna Hloha k jejich výslechu.“ Prošel dveřmi.

„Chceš, abych šla s tebou?“

„Ne. Vezmi si ve zbrojnici kartu Poháru a počkej na mě před královou komnatou.“

„Jsi si jistý, že to zvládneš?“ zeptala se Jespyr znovu.

Ravyn lhal vždy jenom z nutnosti, nikdy si v tom neliboval. Lež byla jednou z masek, které si nasazoval. Nosil ji už

tak dlouho, že i ve chvíli, kdy by mu prospělo mluvit pravdu, nevěděl, jak na to.

Vklouzl do tmy. „Jsem v pohodě.“

Zatímco postupoval na sever, vzduch řídl. Sklepní chodba se svažovala dolů, směřovala hlouběji a hlouběji do nitra Země. Ravyn si schoval ruce do pláště a upřeně hleděl před sebe ve strachu, že kdyby se snad podíval příliš zblízka na prázdné kobky, duchové všech nakažených dětí, které v nich zahynuly, by vystoupili ze stínů a uchvátili ho.

V chodbě se válely vyhořelé louče. Do téhle části žaláře zabloudily stráže jen zřídka. Ravyn pokračoval dál, dokud nedošel na konec – k poslední kobce.

Netvor už na něj čekal.

Ležel natažený na zádech na podlaze a zíral ke stropu, jako by pozoroval hvězdy. Tělo, které kdysi patřilo Elspeth Brslenové, leželo zcela nehnutě. Vycházely z ní obláčky dechu, který patřil králi Pastýři. Připomínala draka vyfukujícího dým. Když Ravynovy kroky utichly a zastavil se u mříže celý, král Pastýř na něj ani nepohlédl, pouze na pozdrav zacvakal zuby.

Ravyn zatajil dech. Nedokázal si pomoci a zkoumal Elspetino tělo.

Nebo spíš to, co kdysi Elspetiným tělem bývalo.

„Jste vzhůru?“

Žádná odpověď.

Ravyn udělal krok vpřed, železné mříže pod jeho prsty byly jako rampouchy. „Vím, že mě slyšíte.“

Temnotou se rozlehl smích. Postava v kobce se pomalu posadila a otočila k němu. Ravyn musel vynaložit veškeré úsilí, aby sebou neškulbl. Elspetiny černé oči zmizely. Místo nich na

něj ze tmy svítily zářivě žluté duhovky s kočičími zornicemi, oči pět set let mrtvého muže.

Král Pastýř zůstal nehnutě sedět, pohybovaly se jen jeho oči. „Jste sám, kapitáne,“ pronesl. Stále hovořil Elspetiným hlasem, který teď ale zněl úlisně a slizce. *Zákeřně.* „Je to rozumné?“

Ravyn ztuhl. „Ublížil byste mi?“

Místo odpovědi mu věnoval křivý úsměv s rozeklanými zuby. „Lhal bych, kdybych tvrdil, že mě to nenapadlo.“

Nebyl tam nikdo, kdo by mohl slyšet jejich konverzaci, přesto Ravyn z kapsy vytáhl svou kartu Nočního běsa a třikrát na ni poklepal. Sůl se mu propalovala vzhůru hrdlem až do nosu. Zavřel oči a dovolil jí, aby ho celého pohltila. Potom ji vytlačil ven a vstoupil do mysli krále Pastýře. Pročesával temnotu a hledal jakoukoliv stopu po Elspeth.

Ale nenašel ji.

Když oči otevřel, král Pastýř si ho prohlížel. V jeho mysli se ozval úskočný a jedovatý mužský hlas. *Co bys rád, Ravyne z rodu Tisů?*

Ravyn si přešel hřbetem ruky přes ústa, aby zakryl svůj šok. Stále se díval na Elspetino tělo. Byla to *její* kůže, rty i ruce. Její zcuchané dlouhé černé vlasy, které jí spadaly na ramena. Její hrud', která se s nádechem a výdechem zdvihala.

Stejně jako s jejím hlasem ovšem bylo s Elspetiným tělem něco nepopíratelně *v nepořádku*.

Její prsty byly ztuhlé a zkroucené jako ptačí pařáty, stála celá shrbená, s hlavou mezi rameny a příliš prohnutými zády.

„Král si vás přeje vidět,“ pravil Ravyn. „Ale ještě než vás k němu zavedu, chci dvě věci.“

Král Pastýř se posbíral z podlahy a postavil se do středu své cely. Potom se až příliš rychle připlížil k mřížím. „Poslouchám.“

Ravyn sevřel mříže pevněji. „Chci vědět pravdu. Už žádné hádanky, žádné hry. Jste skutečně král Pastýř?“

Žluté duhovky těkaly po jeho rukou, zlámaných nehtech a špinavých prstech, v záhybech suché kůže měl Ravyn stále zbytky hlíny. Elspetino tělo se zkroutilo tak, že připomínalo nějakého dravého ptáka. „Kdysi mi tak říkali.“

„A jak vám říkala *ona*?“

Na chvíli zavládlo úplné ticho. Král Pastýř strnul. Ani dech jako obláček páry mu nevyšel z nosu. Když už se zdálo, že se proměnil v kus ledu, začaly se jeho bledé prsty třepotat, jako by hrál na struny nějaké neviditelné harfy.

„Viděla mě takového, jaký opravdu jsem.“ Protáhl ta dvě slova, zatímco je zašeptal do Ravynovy mysli. *Noční běs*.

„A vy víte, kde se nachází karta Dvou olší, Noční běse?“

„Ano.“

„A zavedete mě k ní?“

Jeho hlas se ozýval zároveň z blízka i z dálky. „Zavedu.“

„Jak dlouhá je to cesta?“

Běs sklopil hlavu a usmál se. „Není dlouhá. Je to ale dál, než ses kdy vydal.“

Ravyn prudce udeřil rukou o mříž. „Říkal jsem žádné hry, zatraceně.“

„Chtěl jsi, abych ti řekl pravdu. Pravda je relativní, Ravyne z rodu Tisů, a my se jí musíme přizpůsobit. A pokud to neuděláme, tak...“ Zorničky jeho žlutých očí se rozšířily. „Pak nás ta pravda zlomí.“

Znovu promluvil vlastním hlasem přímo do Ravynovy mysli. *Než jsi byl na světě, řekl, než jsem vyprávěl příběh o dívce, králi a netvorovi, psal jsem příběh ještě starší. O magii, mlze a kartách prozřetelnosti. O nákaze a degeneraci. Úsměv se z jeho tváře vytratil. O směnných obchodech, které jsem musel podstoupit.*

„Knihu olší znám.“

„To je dobře. Protože teď vstoupíš do jejího příběhu.“

Ravyn se zhluboka nadechl a v plicích ho zaštípal ledový vzduch.

„Karta Dvou olší je jediná svého druhu,“ pokračoval Noční běs. „Dává svému držiteli moc promlouvat s naším božstvem, Vládkyní lesa. To *ona* kartu střeží. A ona si taky určí, co za poslední kartu sady bude žádat. Všechno něco stojí.“

„Jsem připraven zaplatit jakoukoliv cenu.“ Ravyn se přitiskl k mřížím a promluvil hlubším hlasem. „A až ji zaplatím, Běse, karta Dvou olší bude má. Ani králova, ani vaše, ale *má*.“

Ve žlutých očích se mihl stín. „Co je ta druhá věc, kterou si ode mě žádáš, Ravyne z rodu Tisů?“ zašuměl Noční běs.

Ač všechno kolem nich pokrývala námraza, Ravyn z Elspetiných šatů cítil krev. O krok ustoupil, ale bylo to příliš pozdě. Levá ruka se mu lehce roztřásla. Sevřel ji v pěst.

„Až vás zavedu do královy komnaty, nesmíš ho zranit. Nesmíš učinit nic, co by mohlo ohrozit naši cestu z hradu za kartou Dvou olší.“

„Král Jeřáb tedy přijal mou nabídku? Vymění můj život za život mladého Emoryho?“

„Ne tak úplně. Proto je třeba, abyste se choval příkladně.“

Noční běs se rozesmál. Jeho chechot se rozléhal sklepením, jako by ho nesla tmavá křídla. „Příkladně.“ Prsty na rukou, které měl svěšené u boku, se mu zkroutily. „Samozřejmě. Vezmi mě za vaším králem.“

Ze zdí žaláře čněly háky, na kterých byly zavěšeny všelijaké zbraně a pouta. Ravyn sňal pár železných pout spojených řetězem a otevřel dveře kobky. Noční běs napřáhl paže. Zpod potrhaných rukávů vykoukla bledá kůže pokrytá modřinami.

Ravyn se ovládl. „Stáhněte si rukávy přes zápěstí, abych vám železa nepřipevnil přímo na kůži. Nechci Elspeth způsobit ještě další modřiny.“

„Teď je neucítí.“

Ravynovi se napjaly svaly v čelisti a dal si pozor, aby se nedotkl jeho kůže, když mu pouta nasazoval. „Jdeme.“

Noční běs se i s okovy pohyboval nezvykle tiše. Ravyn se musel intenzivně přemáhat, aby se neohlédl přes rameno. Zatímco se společně kradli z mrazivého žaláře hradu Kámen, byl si jistý tím, že za ním netvor skutečně kráčí, jediné proto, že za sebou *cítil* jeho přízračnou přítomnost.

Vystoupali po schodech. Ravyn si protřepal ruce, protože mrazivá žalární ztuhlost přešla v mravenčení konečků prstů. Stále vládl kartou Nočního běsa a teď ji použil, aby přivolala Elma. Bratranec neodpovídal.

Uslyšel ale jiný hlas.

Je mrtvá, ty pošetilče, ozval se povědomý pohrdavý tón z hlubin jeho mysli. Proč stále doufáš? I pokud sadu karet složíš, mlha se zvedne a ty vyléčíš nákazu, už se ti nevrátí. Zemřela ve svém pokoji v domě rodu Brslenů už před čtyřmi dny. Zasmál se hlubokým, burácivým smíchem. Jenom proto, že ses z hlídky vrátil o deset minut později.

Ravyn prudce vytáhl vínově červenou kartu z kapsy, třikrát na ni poklepal, a zastavil tak proud magie. V uších mu hučelo. Neslyšel hlas Nočního běsa, ale ten, co se mu vysmíval a nahlas pronášel jeho nejhorší obavy pokaždé, když kartu Nočního běsa používal příliš dlouho.

Ten hlas byl jeho vlastní.

Od kamenných zdí se odráželo cvakání zubů.

„Tu kartu jsi nepotřeboval, Ravyne z rodu Tisů. Na sto žalárních kobek jsem tady jediný vězeň.“ Odmlčel se. „Pokud jsi tedy nedoufal, že uslyšíš ještě jiný hlas, až pronikneš do mojí mysli.“

Ravyn se namísto zastavil. „Byl jste při tom,“ pronesl a hleděl stále vpřed, snažil se, aby jeho rozechvělý hlas zněl mrazivě, „když jsme s Elspeth byli o samotě?“

„Copak se děje, lapko? Sladouchké vzpomínky už nejsou tak sladké?“

Ravyn se otočil a narazil Nočního běsa na stěnu. Jednou rukou sevřel netvorovo bledé hrdlo.

Příliš mu však připomínalo její krk. *Byl to její krk.*

Znovu ruku odtrhl. „Všechno to byla jenom lež.“ Dosud si nedovolil na tohle ani pomyslet. Ale teď když to vyslovil –

Přežil už bodnutí, která ho zabořila mihn. „Každý pohled. Každé slovo. Strávil jste v Elspetině mysli jedenáct let. Nikdo nedokáže říct, kde ona končila a vy jste začínal.“

Ústa Nočního běsa se roztáhla do křivého úsměvu. „Skutečně nikdo.“

Ravynovi se zvedl žaludek.

„Pokud tě to potěší, obdiv k tobě vzešel čistě z její strany. Mě tvůj kamenný obličej nesnesitelně unavuje.“

Ravyn zavřel oči a odvrátil se. „Ale byl jste tam, když jsme byli spolu.“

Nastalo dlouhé ticho. A potom, tišeji než dosud, Běs promluvil. „V temnotě se společně dělíme o jedno místo. Představ si ho jako odlehlé pobřeží omývané temnými vodami. Místo, které jsem vytvořil, abych tam ukryl věci, na něž bych nejraději zapomněl. Občas jsem se tam během našich společných jedenácti let odebíral, abych dal Elspeth na chvíli spočinout. A v poslední době,“ dodal a poklepal nehty o zeď, „abych si ušetřil některé detaily jejího pro mě zcela nepochopitelného vztahu s tebou.“

Ravyn otevřel oči. „A tohle místo existuje ve vaší hlavě?“

Chvilí mlčel a pak znovu promluvil: „Půl tisíciletí jsem se zmítal v temnotách. Jako člověk, co se pomalu mění v cosi strašného. Nespátřil jsem žádné slunce ani měsíc. Uměl jsem jen vzpomínat na všechny hrozné věci, které se udály. Proto jsem si vytvořil místo, kam bych mohl ukrýt krále, který kdysi žil. Všechnu jeho bolest, všechny jeho vzpomínky. Místo odpočinku.“

Ravyn se otočil. Když se jeho pohled střetl se žlutýma očima Nočního běsa, hned mu to bylo jasné. „Takže je tam. Proto ji neslyším, když použiju kartu Nočního běsa. Tam jste Elspeth schoval.“ V krku ho pálilo. „Zůstala tam sama, v úplné temnotě.“

Noční běs naklonil hlavu ke straně. „Já nejsem žádný drak, co si hlídá svůj poklad. Ve chvíli, kdy se Elspeth dotkla té karty a já vklouzl do její mysli, byly její dny sečteny. To já jsem se stal její degenerací.“

Ne. Tohle Ravyn odmítal přijmout. „Řekněte mi, jak ji najdu.“

„A proč bych ti to měl říkat, když je to taková slast sledovat, jak se hroutíš?“

Ravyn sáhl na opasek a na slonovinovou rukojeť za ním. „Řeknete mi to. Až odejdeme z tohoto zpropadeného hradu, prozradíte mi, jak ji najdu.“

Úsměv Nočního běsa jen chabě skryl přítomnou výhrůžku. „Vím, co vím. Svá tajemství v hloubce skrývám. Avšak dlouho jsem je strážil a strážit je budu dál.“

Král Jeřáb nebyl ve svojí komnatě.

Ravyn tiše zaklel. „Počkej tady,“ řekl Nočnímu běsovi. Nechal zakrváceného netvora spoutaného v řetězech stát uprostřed králových kožešinových koberečků a zamířil chodbou do Hauthova pokoje. Když vstoupil, musel se ovládnout, aby ho ten zápach neporazil. Zachránilo ho také, že si našťěstil dál jen skromný oběd.

Pokoj korunního prince byl přetopený, což jen zvýrazňovalo hnilobný pach krve a chorobný tělesný odér. Filick Vrba stál v zástupu tří dalších léčitelů u Hauthovy postele. Král tam byl také, stál vedle Jespyr poblíž krbu. Byl opilý. Už po

tři dny se opíjel u Hawthova lože, poklepával na svou kartu Nočního běsa a snažil se dostat do mysli svého syna.

Ať už však Hawth přežíval kdekoliv, pokud se jeho duše stále někde vznášela, král se k němu nemohl dostat. Ani Kosa nemohla do jeho prázdných zelených očí přivolat život. Kůže, která vykukovala zpod obinadel a příkrývek, byla plná ran a strupů. A pod obvazy –

Z Hawth zbyla jen troska. Něco takového Ravyn za dvacet šest let svého života neviděl. Ani vlci takhle svou kořist nepotrhali. Zvířata málokdy zabíjela pro zábavu. A tohle, co se stalo Hawthovi, kterého roztrhali, zlámali a svlékli z kůže, překračovalo všechny myslitelné meze.

Přivést před krále netvora, který jeho syna zlomil, mu najednou připadalo jako velice špatný nápad.

Jespyr zachytila Ravynův pohled. Svaly v obličejí se jí napjaly a zašeptala strýci něco do ucha.

Králi chvíli trvalo, než na Ravyna zaostřil zrak. Když se mu to konečně podařilo, zpod sraštěného obočí na něj hleděly dvě temné zorničky.

„Nuže?“ vyštěkl na něj, když vyšli na chodbu. „Je tady?“

Ravyn se nadechl svěžího vzduchu. „Ve vaší komnatě, pane.“

Král sevřel svou zhrublou pěst kolem skleněného hrdla džbánu. „Pohár?“

„Jeden u sebe mám,“ pravila Jespyr a v ruce třímala azurově zelenou kartu.

„Tak teď ať si ta mrcha zkusí lhát o Dvou olších.“

Když král prudce rozevřel dokořán dveře své komnaty, Běs seděl na zdobném křesle s vysokým opěradlem jako na bidýlku a připomínal chrlič.

Dva králové s vraždou v očích se na sebe upřeně zadívali. V zelených očích rodu Jeřábů a žlutých zornicích Nočního běsa se zračil pět set let starý spor.

Noční běs na pozdrav rozevřel svou ruku připomínající pařát. V té druhé svíral stříbrnou číši naplněnou vínem. „Tak tedy,“ pronesl. „Nechť výslech započne.“

Jespyr si kriticky prohlížela pouta na jeho zápěstích. Vydechla a poté třikrát poklepala na kartu Poháru.

Král Jeřáb si mezi sebou a Běsem udržoval takový odstup, že by mezi nimi mohl projet kočár. Možná byl opilý, ale nebyl hloupý. Zblízka viděl, jaké strašlivé věci tenhle netvor dokázal způsobit, když ho někdo vyprovokoval. „Pověz mi, Elspeth Brslenová, jak je možné, že víš, kde je ukryta karta Dvou olší?“

Noční běs si obtáčel konečky Elspetiných černých vlasů kolem prstu. Ravyn ho pozoroval a vzpomínka na ni ho v srdci pálila. Sám ji v těch vlasech vískal. Jeho prsty jimi projížděly, do jejích vlasů vzdychal.

Uhnul pohledem do zdi.

„To je prosté,“ zabručel Běs. „Byl jsem u toho, když se po kartě slehla zem.“

Král se upřeně zadíval na kartu Poháru v Jespyřiných rukou a potom se obrátil zpátky k Nočnímu běsovi, jako by se nedokázal rozhodnout, zda nevěří spíš svým uším anebo očím. „To není možné.“

Noční běs se jenom ušklíbl. „Není? Magie je zvláštní, vrtkavá potvůrka.“

„Takže to magie ti poskytla tuhle – tuhle –“ Králi se pletl jazyk. „Dávnou moudrost o Dvou olších?“

Koutky Běsových úst sebou cukly vzhůru. „Dalo by se to tak říct.“

„Kde přesně je karta ukryta?“ skočila jim do řeči Jespyr, ramena nahrbená.

Noční běs jí věnoval lhostejný pohled. „Hluboko v lese. V lese, kterým nevedou žádné cesty. Ale ti, kteří cítí sůl –“ Jeho zuby zasvítily. „Ty volá k sobě.“

Král se zhluboka, roztřeseně nadechl, aby se uklidnil.

Zadíval se na Ravyna. „Věděl můj synovec o vaší nemoci?“

Ravyn strnul, jeho srdce bilo na poplach.

Lepkavý tón hlasu Nočního běsa ten tlukot ale přehlušil. „Váš kapitán není žádný vševědoucí všudybyl, za kterého ho máte. O magii, kterou vládnu, nic nevěděl, dokud nebylo příliš pozdě.“

Byla to pravda, jen trošku upravená.

Ravyn neudržel svůj kamenný výraz a povytáhl obočí. Běs si toho všiml a usmál se, jako by věděl, co si Ravyn uvědomil teprve teď.

Karty prozřetelnosti nemají na krále Pastýře žádný vliv. Psalo se to v *Knize olší*.

Protože odmítla slevit mi, nesmlouvala se mnou víc, vytvořil jsem těch dvanáct karet..., ale sám s nimi nezmůžu nic.

Elspeth se ale kartám ubránit nemohla. Hauth na ni použil kartu Poháru. Ravyn do její mysli promlouval pomocí karty Nočního běsa.

A netvor, který tu před nimi seděl, byl zároveň Elspeth i králem Pastýřem. Stejně jako mohl Noční běs moci karet podlehnout, dokázal také jejich magii vyrušit.

Tolik se to zase nelišilo od Ravynovy magie. On sám mohl používat jen karty Zrcadla, Nočního běsa a snad také kartu Dvou olší. Ostatních devět karet užít nemohl, ale také je nikdo nemohl použít proti němu. Dokázal odolat nutkání Kosy nebo lhát Poháru.

Přesně jako to Noční běs dělal právě teď.

„Kdo všechno věděl o tvójí nákaze?“ zavrčel král, když už ticho trvalo moc dlouho.

„Svou magii jsem vždy tajil.“

„Dokonce i před vlastním otcem?“

Noční běs zakroutil spodní čelisti ze strany na stranu. „To se musíte zeptat jeho. Nehlásím se k ničemu z toho, co kdy bezcitný Erik Brslen spáchal.“

„Skutečně ti magie umožňuje vidět karty prozřetelnosti?“

„Ano.“

„A použiješ ji k tomu, abys pro mě našel poslední kartu?“

Výraz Nočního běsa zůstával neproniknutelný. „Ano. Pokud tedy dodržíš, cos slíbil, Jeřábe. Propustil jsi Emoryho z rodu Tisů do péče jeho rodičů?“

Král sevřel ruce v pěst. „Řekni mi, kde je karta Dvou olší, a já ho propustím hned dnes večer.“

Noční běs pozvedl jedno obočí. „Nu dobrá.“ Dlouze se nadechl nosem. „Dobře mě poslouvej. Cesta za dvanáctou kartou tě bude stát tři zkoušky. Tu první podstoupíš u vody, u temného jezera, co leskne se jako sklo. Ta druhá začíná na kraji lesa, odkud už není cesty zpět, ač zpátky by ses vydat měl.“

Běs se zadíval na Ravyna. Další slova pronesl tak ostře, jako by jimi chtěl tít do živého. „Ta poslední zkouška v bezčasí vykonána jest. V místě velkého hoře, kde spáchán byl zločin a prolita krev. Tam žádný meč nezachrání tě, ni žádná maska nezakryje tvou tvář. S kartou Dvou olší vrátíš se...“

Ale na tom místě už navždy setrváš.“

KAPITOLA PÁTÁ

Elm

Lesní cesta byla temná a podrost nasáklý vodou. Když oblohu přetál blesk, Elm si přes hlavu stáhl kápi a přimhouřil oči proti štiplavému dešťovému závoji.

Ione na sobě neměla kabát ani boty. Bosé nohy jí až po kotníky vykukovaly zpod bílých šatů, jemná látka byla potřísněná blátem. Musela jí být zima, ale nestěžovala si.

Když promluvila, její hlas jí rozvibroval záda a Elm ho cítil jako jemné vrnění na své hrudi. Přes klapot koňských kopyt nerozuměl, co říká. „Cože?“

„Je v pořádku?“ zeptala se Ione, tentokrát hlasitěji. „Elspeth.“

Dokonce i jen říct, že je Elspeth Brslenová naživu, mu připadalo jako nepravda. „Nevím.“ Zaskřípal zuby. „Trápí vás, že z vašeho nastávajícího udělala karbanátek?“

Ione stále upírala zrak kupředu. „Asi tolik, jako to trápí vás, řekla bych.“

Hauth. Krev na podlaze, krev na jeho šatech, celý obličej od krve. Ano, Elma to trápilo, ale z nesprávných důvodů. „Buďte ráda, že jste nemusela vidět, co z něj zbylo, když s ním byla hotová.“

Dorazili na rozcestí, kde se lesní cesta rozbíhala. Elm stočil koně k východu, k místu, které nenáviděl nejvíce ze všeho na světě. Mířili k hradu Kámen.

„Kdy započne můj výslech?“ zeptala se Ione.

„Nemůžete se dočkat Poháru?“

„Já se pravdy nebojím.“

Elm se naklonil vpřed, hlavu jí přiložil těsně k uchu. „To byste ale měla.“

„Ano. Asi bych měla.“

Pohlédl na ni svrchu. S Ione Hlohovou toho ještě moc nenamluvil. Většinu z toho, co o ní věděl, zjistil jen z letmých a kradmých pohledů.

Výraz její tváře byl vždy naprosto čitelný, dokonce i přes celou délku velké síně na hradě Kámen. Nic neskrývala a usmívala se tak upřímně, až jí bylo Elmovi téměř líto. Taková ryzí otevřenost neměla na králově dvoře místo.

Vždycky ji považoval za krásnou. Ale Dívka – ta zbytečná růžová karta – její krásu vycizelovala téměř do nadpozemské dokonalosti. Její vlasy a pokožka byly bez jediné chybičky. Mezera mezi předními zuby zmizela. Nos se jí zmenšil. Díky kartě nevyrostla ani – díky bohu –, její působení neproměnilo její pozoruhodné křivky. Avšak byla jiná než ta zlatovlasá dívka, jejíž úsměv viděl na hradě. Víc se ovládala.

Byla chladnější.

Pátravě si ji prohlížel. Kdyby si nevšímal d'olíčku mezi jejími klíčovými kostmi, toho, jak se jí vzdouvala prsa, když dýchala, či stehů rýsujících se pod jejími šaty, snad by sledoval cestu před nimi. A kdyby sledoval cestu –

Možná by si všiml lapků.

Byli oděni do plášťů a obličejů jim zakrývaly masky. Stáli v řadě vedle sebe a blokovali cestu. Elm prudce zatahl za otěže a přiměl svého koně zastavit. Zvíře zaržalo a potom se vzepjalo. Ione mu dopadla záda na hrud' a on ji objal kolem pasu a pevně ji k sobě přitiskl.

První lapka byl vyzbrojen rapírem a za obnošeným koženým opaskem mu viselo několik nožů. Další svíral luk a šípem